

Autoritats, regidores i regidors, amics i amigues, tarragonines i tarragonins bona tarda a totes i tots.

Gràcies al Col·legi de Periodistes i al d’Advocats i Farmacèutics per acollir-nos a la seva seu.

L’any passat competíem mediàticament amb l’elecció de Barack Obama, el primer president afro americà dels Estats Units. Només ha passat un any i, fins i tot, aquell gran ressò mediàtic que es va generar s’ha esvaït. En aquesta època que vivim, els canvis van a gran velocitat, tot és molt efímer i, d’un dia per l’altre, l’agenda dels mitjans de comunicació queda obsoleta.

No vull començar aquesta conferència sense fer referència a les víctimes del terratrèmol d’Haití i a l’equip de Protecció Civil que es va desplaçar als lloc dels fets.

El 2009 ha estat un any difícil per a tothom, però especialment dur per a moltes empreses, per a moltes persones, per a molts col·lectius. Del 2009 se’n parlarà durant molt temps i s’han de treure lliçons. I és que com deia el filòsof danès Kierkegaard: “La vida només pot ser compresa mirant cap a enrere, però ha de ser viscuda mirant cap endavant”.

El 2010, que tot just encetem, tampoc passarà desapercbut. Tornarà a ser un any crucial, en el que les dificultats econòmiques encara hi seran presents, almenys durant el primer semestre.

Com alcalde sóc ben conscient d’això i de la responsabilitat que tinc de reaccionar davant tots i cada un dels imprevistos que puguin sorgir. En aquest sentit vull destacar que els parlaré des del realisme, que no està renyit amb una visió positiva i confiada en el futur i en les nostres possibilitats.

Avui estic aquí per donar compte d’allò que hem fet però, sobretot, d’allò que tenim pendent de fer i com i quan ho farem. No serà un llistat de realitzacions i molt menys un repàs exhaustiu de l’acció de govern de l’any que hem deixat enrere. Per això ja existeixen les hemeroteques, el Google i la memòria personal de cadascú. A més, a la sortida, lliurarem a tots un CD que conté totes les xifres dels 2 anys de Govern de Progrés.

Cada any, s’espera a la conferència una notícia sorprenent. Però la ciutat no es pot inventar cada any. Tarragona necessita nord, claredat d’idees i acabar –d’una vegada– els projectes pendents.

És a dir, deixar de ser la ciutat dels projectes per tenir un projecte de ciutat.

El que farem avui és una diagnosi de la ciutat i cap on va el futur.

Parlaré d’una dècada que encetem amb la màxima ambició per convertir Tarragona en la ciutat de les oportunitats.

El món en el que vivim canvia molt de presa, per tant, no hi ha temps ni per la improvisació ni la precipitació ni els dubtes. Les respostes han de ser immediates i això només és possible si abans s’ha fet un dibuix de l’escenari.

El món actual és com un gran tauler d’escacs en el que has de preveure tots els moviments possibles i les millors opcions per guanyar la partida. El nostre rival no és la crisi sinó també les oportunitats de creixement, la concepció del territori, o tenir un projecte sòlid que concreti cap on hem d’anar.

I ho demostrem, per exemple,

- amb un sector químic que lluita per guanyar oportunitats de futur
- amb el Port dotat amb una zona logística que arribarà a gestionar 500.000 contenidors i que comença les obres per fer una terminal de creuers;
- amb l’Institut de Recerca d’Energies Renovables de Catalunya capdavanter en el seu àmbit;

- l’ampliació de l’Institut Català d’Investigació Química, l’Institut de Paleontologia Humana i Evolució Social i l’Institut Català d’Arqueologia Clàssica.
- També, amb uns pressupostos municipals pel 2010 realistes perquè posem l’accent en el que és prioritari, com l’atenció a les persones, (especialment a aquelles que més pateixen), i les inversions.

En definitiva, eines de tot tipus per fer front a les dificultats. Només amb l’aposta ferma per generar activitat econòmica i ocupació qualificada, estimularem l’economia.

L’any passat, en aquest mateix espai, ja vaig anunciar que 2009 seria un any de decisions. Decisions d’aquelles que quan es prenen poden passar desapercebudes però que, si no es fan, el temps demostra que és una errada no haver-les assumit.

Estic parlant, entre les més importants, del bypass ferroviari, de la defensa de la capitalitat o de l’estació central de Tarragona que permetrà agafar l’AVE al centre de la ciutat.

Això és governar. Això és prendre decisions, tot i que de vegades els resultats tardin més del que voldríem.

En aquest sentit, no sóc aliè a les crítiques. Sóc conscient que massa sovint el període de temps que passa des que es pren una determinació fins que es fa realitat és excessiu per a qualsevol ciutadà.

Això passa amb les qüestions en les que hi intervenen les altres administracions, però també en la municipal. En aquest sentit, una de les primeres determinacions en assumir el govern de la ciutat va ser agilitar els processos de tramitació administrativa.

És com moure un transatlàntic que, posar-lo en marxa és molt feixuc, però un cop agafa la velocitat de creuer sembla lleuger.

És exactament el que estem fent, vèncer les inèrcies. Destacaré alguns dels casos més significatius:

Tabacalera: serà la Ciutat de la Cultura, constituïda com un gran complex, del que en formen part la Necròpolis, el Museu Nacional Arqueològic i espais dedicats a la música, l’art, l’arxivística i biblioteca.

El fet de tractar-se d’un gran projecte en el que hi intervenen tres administracions, fa que s’executi per fases i de manera progressiva. Per la part que correspon a l’Ajuntament, ja estem fent l’encaix de totes les entitats culturals i econòmiques com el Tarragona Impulsa en una part d’aquest complex. Mentrestant, també negociem amb la Generalitat i l’Estat el trasllat del Museu Nacional Arqueològic. Hem passat d’improvisar a programar. En aquest sentit, el centre de Catalogació i Classificació de Materials Arqueològics de Catalunya serà una realitat en poc temps.

Façana Marítima: És un gran repte que sovint s’ha tractat amb excessiva lleugeresa. En l’actualitat, la inversió de 174 milions d’euros, ja prevista en el Pacte Nacional d’Infraestructures, és la novetat d’enguany, perquè al 2009 fou l’encàrrec del projecte informatiu. Hem passat d’improvisar a programar.

Teatre Tarragona: a final d’any estarà llest. En aquest cas, s’han superat les dificultats resultat d’una mala planificació. Finalment, tindrem un equipament cultural que dotarà Tarragona d’un espai de primer ordre per acollir espectacles de gran format i destinar el Teatre Metropol a activitats d’altres dimensions. Fent que la Rambla sigui un eix cultural de primer ordre a Catalunya. Des del Tarragona, el Metropol, el Banc d’Espanya, Caixa Fòrum, Caixa Tarragona i un espai lúdic per a grans concerts al Parc del Francolí.

Comissaria de la Guàrdia Urbana: entrarà en funcionament a final d’any. Un equipament imprescindible per acollir una plantilla en constant creixement. Perquè la seguretat ciutadana és una de les apostes més fermes, reconegudes per entitats veïnals i associacions comercials.

Mercat Central: a la zona del carrer Colom, ja han començat els primers treballs. Duraran temps les obres, provocaran incomoditats, sorgiran obstacles i crítiques. Les solucionarem ... el resultat valdrà la pena. Al final el que guanyarem serà un magnífic equipament comercial al centre de Tarragona. I és el major esforç financer d’aquest mandat i una clara aposta pel comerç local.

El Corte Inglés: que s’inaugurarà a finals d’any i que serà un gran pol d’atracció comercial per la ciutat.

El POUM: El mes de març es farà l’aprovació provisional. Superades les angoixes generades en el seu moment, en aquesta dècada la ciutat ja es beneficiarà de la planificació que fa el Pla i farà possible créixer ordenadament i cosir els barris a la ciutat.

El Parc Científic i Tecnològic: La garantia del creixement econòmic futur rau en la investigació i la creació de valor afegit. Aquest parc concreta l’aposta de Tarragona pel coneixement i el progrés. De la mà de les empreses i la URV, completa la millor oferta de recerca de Catalunya en l’àmbit de la investigació química, el medi ambient i la sostenibilitat.

Serà porta d’entrada a la ciutat de l’AP-7 i tindrà, a més, un espai per les convencions i un hotel. Aquest complex científic s’acompanyarà de la transformació del Polígon Francolí i la seva connexió directa amb la ciutat.

Ciutat Esportiva de Campclar: El projecte continua sent un estadi per al Club Gimnàstic, però la responsabilitat davant la situació de crisi no fa possible assumir-lo en aquests moments. Aquest any prioritzarem la ciutat esportiva com a resposta a la petició del Club i a les demandes ciutadanes.

Els aparcaments dissuasoris, la transformació històrica del Serrallo, la piscina de Sant Salvador, la llar de jubilats de La Granja i Sant Pere i Sant Pau, el Banc d’Espanya, el pla d’escales mecàniques, el col·lector de Camp Clar, la nova piscina de Torreforta-Riuclar, i un llarg etcètera amb el que no em vull estendre. Destacaré un més. Les llars d’infants. Al final d’aquest mandat, si es manté la demanda actual, tots les nenes i nens d’aquesta ciutat tindrà una plaça municipal.

Aquesta és la meva tercera conferència com a alcalde, i em tornaré a refermar en aspectes destacats en les anteriors compareixences.

A la primera vam parlar del canvi de mètode de treball i la proximitat. La segona va ser la micropolítica i els projectes i decisions. Aquesta tercera parlarem de realitzacions i de com guanyem el futur des del treball present.

Proximitat, participació, modernitat o tarragonisme, continuen sent pilars fonamentals. També ho és fer costat als ciutadans millorant i ampliant les prestacions, els serveis i els equipaments.

Des del primer dia, hem implantat un nou estil de governar, més dialogant, més eficaç, i més proper a la gent. Sempre dic que la interlocució amb els ciutadans és clau per al govern que encapçalo. Som nosaltres els que tenim l’obligació d’anar-los a trobar allà on sorgeixin els temes i no al revés.

Diàriament, molts ciutadans i ciutadanes m’expressen preocupació i neguit davant les dificultats actuals, però sobretot confiança i ganes de sortir-se’n . No tot és competència municipal, però des de l’Ajuntament hem d’escoltar, ajudar i oferir solucions en la mesura de les nostres possibilitats.

Ho hem fet i ho continuarem fent, establint prioritats a l’hora d’executar l’acció de govern. Prioritats que es reflecteixen en els pressupostos, tant en els de 2009 com el de 2010. Per això, molt breument, resumiré QUÈ hem fet, QUINES són les nostres prioritats i en QUINA direcció adrecem els principals esforços.

L’Ajuntament de Tarragona, durant l’últim any, ha administrat 290 milions d’euros, aproximadament 2.071 euros per habitant. En temps de dificultats econòmiques és important tenir en compte aquestes xifres.

Això implica que gràcies a aquestes inversions de l’Ajuntament, les empreses municipals, i les empreses externes contractades, el nombre de persones que treballen directament pel consistori és de més de 2.500 i 9.000 ho fan de manera indirecta. Som la primera font d’ocupació de la ciutat.

Unes xifres que hem incrementat amb 1.000 ocupacions més l’any 2009 com a resultat de les obres del Fons d’Inversió Local.

Sols no podem solucionar la situació global, però sí podem (i és responsabilitat nostre) intervenir per pal·liar i superar els efectes negatius a Tarragona. Estem fent front a les dificultats, especialment a les repercussions socials que origina. No m’estendré però sí crec que és bo recordar:

- el descens de la pressió fiscal, que en conjunt, ha estat del 24,15 %, sense renunciar a cap objectiu important.

- que actualment més de 8.000 escolars viatgen gratuïtament amb l’autobús municipal.
- que la gratuïtat també l’hem fet extensiva als aturats de llarga durada.
- que el preu de l’aigua, l’Impost de Bens Immobles, l’impost sobre els vehicles, la recollida d’escombraries, l’IAE, la plusvàlua, el preu del bitllet de l’autobús i els aparcaments municipals s’han congelat.
- Així com les taxes de l’escola municipal de música, els cursos de formació d’adults i de les llars d’infants que també s’han congelat.

En resum, mesures que entrarien dins l’àmbit de les polítiques socials que ajuden als que més ho necessiten i que també tenen com a objectiu dinamitzar l’economia i promoure l’ocupació. Per això, em permeto afirmar que **el paper de l’Ajuntament davant la crisi ha estat positiu per al ciutadà.**

També els hi podria parlar dels plans d’ocupació, dels programes de formació per la inserció laboral o dels cursos per la creació de petites i mitjanes empreses, però seria massa llarg.

Aquest esforç no s’ha acabat. Durant un temps, encara haurem de continuar lluitant contra la conjuntura amb imaginació, decisió, valentia i assumint riscos, amb l’objectiu de sortir definitivament de la situació d’incertesa actual.

Pel que fa a les finances municipals, el 2009 ha estat un any complex i el 2010 continuarà sent-ho. A banda de la conjuntura actual, el fet que en 30 anys no s’hagi abordat cap llei que garanteixi el finançament dels municipis, complica encara més la situació.

Això no és una excusa, és només una reflexió.

Hem de ser decidits i pragmàtics, prendre les decisions que calguin, dir les coses pel seu nom, sense ambigüitats ni mitges veritats, conscients que mai es pot satisfer a tothom ni encertar al cent per cent.

Governar i, sobretot, liderar una ciutat és això: prendre decisions en els moments difícils . Com diuen els pescadors, mantenir ferm el timó.

Està clar que l’objectiu de les inversions de l’Ajuntament és transformar la ciutat i mobilitzar recursos. Però també hem d’invertir per generar les condicions òptimes que garanteixen un bon nivell de cohesió social. Per això en aquesta època, les partides que més augmenten són les de serveis a les persones. Sense aquest paper garantidor de convivència dels Ajuntaments hauríem viscut revoltes pitjors que les de França.

Totes aquestes mesures i actuacions aprovades durant 2009 ens situen, en aquest 2010, a l’inici d’un període en el qual es produirà, segur, la recuperació econòmica. Per tant, hem d’estar preparats per aprofitar les noves oportunitats que es presentaran.

Estic convençut que la dècada propera és cabdal pel futur de Tarragona.

Per això, hem de ser conscients que avui ja estem governant pel futur.

Aquests dies hem viscut les convulsions davant la futura divisió veguerial de Catalunya. Tot i que la meva opinió és sobradament coneguda, en vull parlar.

Tarragona és capital i punt. La resta és una discussió artificial.

Si preguntem a qualsevol lloc de l’Estat o de Catalunya quina és la capital del nostre territori, no trobarem a ningú que respongui quelcom diferent a Tarragona.

Tarragona és, per població, per història, per desenvolupament, per activitat, per projecció, per sistema d’organització, fins i tot per sentit comú, la capital indiscutible.

La capitalitat de Tarragona és tan evident que no existeix argument vàlid per a qüestionar-la, i el debat generat només es pot entendre des d’una curta perspectiva localista.

La polèmica ha servit, no obstant, per a quelcom molt positiu: per agrupar la societat, les entitats, les institucions i les forces polítiques en una unitat de defensa de la ciutat, que jo com a alcalde valoro i agraeixo. Una unitat que hem de mantenir en aquest i en altres temes i que no serà aquest alcalde qui la trenqui. Al contrari, el meu compromís és mantenir-la.

Perquè la capitalitat no s’hereta sinó que es guanya, amb projectes forts i compartits per la ciutat i al servei del territori: com el nou hospital de Santa Tecla, l’ampliació de Joan XXIII i les inversions al Parc Tecnològic, entre d’altres.

Però Tarragona és una capital que pensa en el territori i aquest territori global també té nom, que és Tarragona.

No som una ciutat egoista, ho hem demostrat amb la postura adoptada amb La Canonja, que precisament enguany assolirà l’autonomia que mai no hauria d’haver perdut.

I precisament pel nostre concepte de capitalitat i territori, Tarragona treballa i treballarà per unes comarques fortes, amb ciutats potents, amb millors serveis, mancomunant el desenvolupament i unint forces.

Així ha estat i així serà.

Vostès coneixen, sobradament, les dades i les previsions que des de diferents organismes s’estan donant al voltant de l’inici de la recuperació econòmica. No té massa sentit polemitzar sobre les previsions, però tot sembla indicar que s’estan detectant els primers símptomes positius.

Per això, si m’ho permeten, aixecaré la mirada per guanyar perspectiva i explicar-los com el Govern de la Ciutat afronta l’horitzó de creixement i progrés a deu anys vista. En aquest moment és imprescindible un canvi de ritme.

¿Sabien vostès que a la nostra ciutat hi conviuen fins a 16 plans diferents, entre directors, estratègics o sectorials de diversa naturalesa, redactats en els darrers anys? El POUM, l’Agenda 21, el Pla d’Equipaments Culturals, el Pla d’Equipaments Comercials, Tarragona 2016, Tarragona 2017, el Pacte per al Desenvolupament de la Química, Competitivitat Turística, el Pla Parcial Territorial o el Pla de Competitivitat Turística.

És obvi que hi ha una gran dispersió. Si volem avançar, hem d’anar tots en la mateixa direcció.

Per això, l’Ajuntament elaborarà, a partir d’un ampli consens amb tots els estaments i entitats de la ciutat, un únic document: el PLA TARRAGONA 2022.

És tracta del pla de plans que aglutinarà, per primera vegada, tots els projectes en un únic document interdisciplinari que treballarà amb tots els sectors conjuntament i de forma coordinada. Aquest és el canvi de ritme del que els parlava: deixar d’improvisar per programar.

El Pla Tarragona 2022 defineix una concepció global de Tarragona a partir d’un anàlisi a fons dels diferents sectors econòmics; del medi ambient; de la cultura; de la qualitat de vida i l’entorn urbà; del potencial demogràfic; de les infraestructures; o de la col·laboració entre el sector privat i les administracions públiques. També de la projecció exterior.

Moltes vegades he dit que Tarragona té un sostre de capacitat demogràfica que el POUM fixa en 185.000 habitants.

¿Això que vol dir? ¿Vol dir que Tarragona no pot créixer?

Bé, això l’únic que vol dir és que el terme municipal és el que és i, efectivament podem créixer però amb uns límits.

En canvi, també podem créixer endins i en qualitat. ¿I això què vol dir? Créixer endins significa millorar l’espai públic, la mobilitat, el civisme, els serveis públics, el medi ambient, els equipaments, cosir millor els nuclis aïllats amb el terme municipal, rehabilitar habitatges.... Créixer endins i en qualitat vol dir millors serveis públics, una ciutat endreçada i una economia productiva forta i diversa que generi més riquesa.

El POUM que desenvoluparà tot el seu articulat durant aquesta dècada, serà l’element imprescindible per racionalitzar i optimitzar tot aquest creixement, que com he dit abans, també és un creixement endins i en qualitat. No vol dir omplir l’espai que ens queda, sinó ordenar-lo i endreçar-lo, d’acord amb les necessitats i demandes que sorgiran durant aquest decenni que comencem.

Repeteixo, el POUM estarà al servei de la qualitat de vida, entesa aquesta en tots els seus aspectes, com la mobilitat sostenible, la connexió entre els barris i el centre; el medi ambient i el tancament de l’anella verda; la concreció del nombre d’equipaments públics necessaris; o l’ocupació de sòl per usos industrials i terciaris. No volem una ciutat desmembrada.

Ja vaig dir fa més d’un any a Barcelona, davant del conseller Castells i un nombrós grup d’empresaris, que Tarragona és la capital política i econòmica del sud de Catalunya. És un enclavament privilegiat dins aquest espai estratègic de futur que és la Mediterrània.

Entre l’eix Mediterrani, de l’Ebre i del Cantàbric, Tarragona és més que una cruïlla de comunicacions. És la suma de totes les possibilitats que ens ofereixen aquests elements. Tothom hi va estar d’acord. Per tant, no és cruïlla (concepte passiu) sinó que suma.

Catalunya necessita capitals fortes i ben vertebrades com Tarragona, amb projectes rigorosos com els que estem definint. La Catalunya viable, la del futur, és la de les ciutats potents, amb força, amb empena. La Catalunya del futur és aquella que té múltiples centres vitals, que dialoguen i es complementen entre ells. Per això volem i estem en condicions de liderar Catalunya. Desplaçant el centre de gravetat de les decisions del sud.

És clar que Tarragona, capital d’aquesta àrea del sud de Catalunya, té fortalesa i està en condicions de liderar activitats o àmbits que cap altra ciutat o comarca de Catalunya està en condicions de fer-ho.

- Em refereixo al patrimoni històric.
- Em refereixo al parc industrial.
- Em refereixo al desenvolupament i l’estudi d’energies renovables.
- Em refereixo a la importància de la logística.
- Em refereixo al turisme, i no només al de platja, sinó també al turisme cultural, a l’enturisme i al turisme interior.

I aquí, en aquest entorn, els hi vull introduir quatre elements més que justifiquen que el 2010 és la porta d’entrada a la dècada de les grans oportunitats:

1. Les infraestructures ferroviàries i vàries
2. El Port de Tarragona
3. El Pla de Competitivitat Turística
4. Els nous motors de l’economia local

El primer i el segon d’aquests elements, els tractaré conjuntament ja que depenen molt l’un de l’altre. En els dos casos, en els darrers mesos hem tingut un allau de notícies positives.

Tenim un repte important aquesta dècada: les infraestructures.

El darrer anunci, fet el passat 12 de gener pel Ministeri de Foment, avançava l’adjudicació de l’estudi informatiu de l’AVE Castellò-Tarragona, amb 1.6 milions d’euros d’inversió. L’històric anunci, significa l’obertura d’una nova línia de comunicacions d’alta velocitat que connectarà Tarragona amb l’arc Mediterrani i que ens converteix en un nòdul estratègic dins la xarxa de comunicacions del país.

Aquesta nova actuació, s’afegeix a un paquet inversor sense precedents en tot el territori i, particularment a la nostra ciutat: com el desdoblament de la N-340, l’estació intermodal, les inversions històriques al Port i l’Aeroport, el tercer carril de l’AP-7, o la nova autovia A-27, Tarragona-Montblanc, que precisament el passat dijous 14 signàvem, amb l’alcalde de Lleida, el president del Port i el president de la Cambra de Comerç el nostre compromís per accelerar les obres fins Lleida, amb l’objectiu final d’arribar, el més aviat possible a Sant Sebastià.

El que sí és rellevant, és que en els pressupostos generals de l’Estat per enguany, hi ha més de 500 milions d’euros d’inversió directes en infraestructures

El Corredor del Mediterrani ha de connectar, el més aviat possible, Catalunya amb la regió francesa de Midi-Pyrénées. Actualment ens falten només 150 km per arribar a França. Tarragona, conjuntament amb Barcelona, lluitarà per fer-ho possible. Perquè ens hi juguem molt. No només parlo de moviment de persones sinó que també, i molt important, de mercaderies.

L’any 2004, la Unió Europea va definir una Xarxa de Transports que no contemplava el FERRMED, que és el que afecta a l’arc del Mediterrani. Però això es pot modificar aquest 2010, aprofitant el semestre de la presidència espanyola de la Unió. Em comprometo a exercir tota la pressió possible en aquest sentit

FERRMED és l’oportunitat més gran que tenim per situar en poques hores les mercaderies que arriben al Port de Tarragona al mig d’Europa.

Precisament, el passat novembre, el Ministeri de Foment destinava 56,3 milions d’euros a la connexió del corredor del Mediterrani amb la línia d’alta velocitat Madrid-Barcelona-frontera francesa.

Un altre projecte d’aquesta dècada és el Tramvia que connectarà la capital amb la resta del territori. El Pla territorial aposta per potenciar la mobilitat a través d’una xarxa de transport públic eficient que creï nous eixos tramviaris i nous itineraris per las mercaderies. També és clau defensar, com ho estem fent, el bypass que connectarà l’estació de l’Ave amb el centre de la ciutat.

En definitiva, a nivell de Tarragona i de país el repte de les infraestructures és molt important. La possibilitat de l’Eix Transversal ferroviari Lleida-Girona, que passa per Tàrrrega, Igualada, Manresa i Vic, és un competidor important per a nosaltres. És per això que l’autovia A-27 és una bona alternativa

Precisament el Port és un exemple dels avantatges que té planificar. Només unes xifres:

- Inversió pel 2009, 52 milions d’euros.
- Inversió pel 2010, 62 milions d’euros.
- En el període 2011 – 2020, inversions per 500 milions d’euros.

Si parlem de volum de càrregues, que és el que proporciona llocs de treball reals (operaris, transportistes, indústria auxiliar), les dades també són definitives: any 2009, 221.000 moviments de contenidors; 2012, 400.000 moviments; 2015, 500.000 moviments.

El tercer element clau és el Pla de Competitivitat Turístic que farà possible que Tarragona sigui un primer destí i no una etapa més d’una ruta de platges, com tant sovint passa. En aquest cas també hem de compartir la nostra ambició amb el territori, perquè comptem amb totes i cadascuna de les comarques: des del Baix Penedès al Priorat, passant per la Terra Alta i la Conca de Barberà, però sense oblidar-nos del Baix Camp i Tarragonès.

No pensem només en nosaltres. No som una capital excloent, perquè tenim capacitat de liderar. A tot arreu han de saber que Tarragona, a banda del llegat romà, **TAMBÉ** és la porta d’entrada a una de les zones vinícoles més prestigioses del món, el Priorat; la porta d’entrada d’una ruta cultural i religiosa tan important com la del Císter o la de Sant Fructuós; així com el bressol del modernisme amb obres úniques de Gaudí i Jujol.

El quart element, són els nous motors de l’economia local. Fa una estona ja m’he referit a la investigació i el coneixement com a peces claus perquè Tarragona s’enganxi al progrés que anirà lligat a la nova economia.

Si mirem a Europa, veurem com als països nòrdics, la economia vinculada a l’esport representa prop del 14% del seu PIB. En el cas de França, l’economia vinculada a la producció cultural ja proporciona més ingressos que els d’un sector tan fort al país veí, com és el de l’automòbil.

I precisament la cultura i l’esport tindran una gran rellevància a la nostra ciutat. Durant aquesta dècada que comencem, tenim dues cites de gran transcendència que situarà Tarragona en el món i generaran una gran repercussió econòmica a mitjà i llarg termini. Em refereixo, concretament, a la Capital Cultural Europea de 2016 i als Jocs del Mediterrani de 2017.

La Capital Cultural 2016 ens ajudarà a definir perfectament el Pla d’Equipaments, el model cultural i a canalitzar les fortaleeses de l’acció municipal, coordinada amb els productors culturals.

A Tarragona d’esports en sabem molt. El Patronat d’Esports, en dos anys i mig, ha consolidat un sistema de gestió que pot ser model per moltes altres ciutats. En dos anys ha duplicat, gairebé, el nombre de socis i tot i augmentar els serveis ha disminuït l’aportació municipal en un 21 per cent.

Aquest és el model que estem implantant a la gestió municipal per aquesta dècada: planificació en comptes d’improvisació. Els resultats tarden més o menys però arriben.

Pel que fa als Jocs, les xifres són impressionants. L’impacte econòmic sobre el territori superarà els 1.000 milions d’euros.

- Entre 200 y 300 milions d’euros són d’inversió pública
- Altres partides són la pròpia organització (uns 55 milions d’euros), les instal·lacions esportives (100 milions d’euros), la Vila (100 milions d’euros) i d’altres partides d’organització i de logística (200 milions d’euros).

Vull aprofitar l’ocasió per expressar el suport de Tarragona a la candidatura dels Jocs d’Hivern de 2022. Crec en l’empenta de Barcelona per liderar, amb èxit tal i com ho va fer l’any 1992, un projecte d’aquesta magnitud.

EN RESUM

La Mediterrània és un espai estratègic de futur. Tarragona és la capital política i socioeconòmica del sud de Catalunya i per això ha de fer valdre el seu paper de gran motor del país, per demografia, infraestructures, indústria, logística, turisme i cultura.

Tarragona és una ciutat industrial i turística, però que aposta també per la cultura, el comerç i l’esport. Que creu en les oportunitats que generen els emprenedors. Que creu en la recerca d’alt nivell. Que aposta per la qualitat de vida dels tarragonins i per estar ben connectada amb l’exterior.

Venim de lluny, estem orgullosos del nostre passat però volem guanyar el futur. Un futur que passa, com he dit abans, pel ple desenvolupament, en els propers deu anys, de tot el nostre potencial. **I em comprometo que al final d’aquest mandat no hi haurà projectes aturats, sinó projectes en marxa o acabats.**

Una dècada que és el de les grans oportunitats. Una dècada en la que hem de fer possibles tots els projectes pendents des de fa tant temps. Una dècada en la que no podem renunciar a res. Una dècada decisiva per les infraestructures, pel disseny de la ciutat, pel benestar de les persones.

Aquesta Tarragona ja està en marxa i ningú la pot aturar. Una Tarragona positiva, convençuda de les seves possibilitats, que no té límits, que supera els obstacles, amb ambició i amplitud d’objectius. Perquè si conduïm amb les llums curtes només veurem les pedres, si conduïm amb les llargues en canvi veurem el camí.

Moltes gràcies per la seva atenció.